

— 'Η Μαρία! ἀνέκραξε τέλος πάντων, ἡ Μαρία! . . . ἡ προστατευομένη σου! δὲν εἶναι πέντε λεπτά ἀφ' οὗτου τὴν ἐπίασα ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀνταλάσσουσαν σχήματα ἐρωτικά ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ ἓνα νέον, μὲ τὸν ἔμπορον Παστελωτ! Τὴν ἀπέσυρα ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τὴν ἐκλείσα εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἀφοῦ τὴν ἐστολίσαι καθὼς τῆς ἔπρεπε διὰ τὴν διαγωγὴν της. . . . καὶ ἤλθα. . . . Τι! γελᾷς μὲ τοὺς λόγους μου; ὦ! εὐγέ σου! φαίνεται ὅτι σ' ἀρέσκει ν' ἀτιμάζουσι τὸ σπῆτί σου; Παναγιά μου! Παναγιά μου! θά χάσω τὰς φρένας μου!

Τῷ ὄντι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου εἶχεν ἱλαρυνθῆ ἐνφ' ἐλάλει ἡ Κυρία Λυδρῆ. Ἀφοῦ αὕτη τῷ διηγήθη τὴν ὑποκειμένην ἐρωτικὴν συνενόησιν τῆς Μαρίας μετὰ τοῦ ἔμπορου, προστρίψας τὰς χεῖράς του εἶχε πλησιάσει μετὰ τοῦ ἀνακλίντρου πρὸς τὴν ἐστίαν ὅπως θερμᾶν ἀνετώτερον τὰς πτέρνας τῶν παγυσάρκων ποδῶν του. Ἡ δὲ δυσἀρέσκεια τότε μόνον ἀπρηκνίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅτε ἡ Κυρία Λυδρῆ τῷ διηγήθη τὰ βίαια μέσα, ἅτινα εἶχε μεταχειρισθῆ.

— Ἐχάλασε τὴν δουλιάν! . . . Ἀνέτριψες τὸ πᾶν! ἀδελφῆ μου, εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας ὁ ἐπίσκοπος, μαιδιῶν ἑταυτῶ, ὡς διὰ νὰ κολάζῃ ὀπωσὺν τὴν ἔνονοιαν τῶν λόγων του. Ἐὰν ἐπροσποιεῖσο ὅτι δὲν εἶδες τίποτε, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, βεβαίως, ὁ Παστελωτ, ἤθελεν ἔλθει νὰ μὲ ἐπισκεφθῆ, καὶ νὰ μοὶ ζητήσῃ πανηγυρικῶς τὴν χεῖρα τῆς προστατευομένης μου. Ὁ Ἰωάννης Παστελωτ εἶναι τίμιος νέος, καὶ δὲν καταδέχεται ν' ἀγαπήσῃ κόρην ἐμὴ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὴν λάβῃ σύζυγον, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὴ ἡ κόρη εὑρίσκειται ὑπὸ τὴν προστασίαν μου! Ὁ νέος εἶναι εὐσεβὴς, κόσμιος καὶ συνεσταλμένος ὡς μοναχὴ! αὐτὸς προμηθεύει καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐπιούχα καὶ μεταξόπιλα διὰ τὸν ἐπισκοπικὸν οἶκον. Ἀλλὰ μὲ τὰς κραυγὰς σου καὶ μὲ τὴν ἀνεπιτήδειον βίαν σου ἀέτριψες τὸ πᾶν. Ναι, ἀδελφῆ μου, ἐφοβίσεις μὲ τὰς κραυγὰς σου τὰ ὠραῖα πουλάκια, τὰ ὁποῖα ἤρχιζαν νὰ ψελλίζωσι τὸ ἄσμα τοῦ ἐρωτος, καὶ τότε δυσκόλως θά δυνηθῶμεν νὰ τοῖς ἀποδώσωμεν τὴν φωνήν.

— Τι λόγια εἰν' αὐτά;

— Λέγω ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ σύζυγον καταλλήλοτερον ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Παστελωτ, καὶ ὅτι θά προσπαθῆσῃ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν ἔφερες εἰς τὸν ἐρωτῶτα, ἐκφοβίζουσα αὐτὸν. Τόσον ἀκαταλλήλως. Ἐλπίζω, χάρις τῷ Θεῷ, νὰ ἐπαναφέρω τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν τῶν κατὰστασιν.

— Καλά!! ἀφοῦ τόσον πολὺ φροντίζεις διὰ τὴν τιμὴν τοῦ σπῆτιοῦ σου, ἀφοῦ ἔννοεις τὰ χρέη σου τόσον καλά, ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί κάμνω! ἀνέκραξεν ἡ γραία.

Καὶ ἐξεληθούσα ὀρμητικῶς τοῦ θαλάμου τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐκλείπει τὴν θύραν μετὰ τῶσαυτης βίας, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἐπίσκοπος ἐνόμισεν ὅτι σφοδρὸς κρότος πυρὸβόλου προσέβαλε τὴν ἀκουστικὰ του ὄργανα· ἡ δὲ οἰκία δόλοκληρὸς ἐκλονίσθη ἐκ θεμελίων.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην σημασίαν εἰς

τὴν βίαιαν ταύτην πρᾶξιν, λαβὼν ἀπὸ τῆς ζώνης του ἀργυρᾶν σύριγγα, προεκάλεσε δι' ἐπανειλημμένων συρισμῶν τὸν θαλαμηπόλον.

— Πήγαίνα εἰς τὸ ἐρυθροῦν δένδρον, εὔρε τὸν ἔμπορον Παστελωτ, εἰπέ του ἐκ μέρους μου τοὺς ἀσπασμούς μου, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ ἔλθῃ ἐν τῇ στιγμῇ ἐδῶ. Ἐὰν σ' ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁμοίαν τὸν ζητῶ, εἰπέ του, ὅτι μοῦ χρειάζεται μεταξόπιλον καὶ ἐπιούχον διὰ νὰ κάμω ἓνα βάζον.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπήλθε, καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν· διότι, τὸ μὲν ἡ ἀδελφῆ του, τὸ δὲ ὁ ὑπηρέτης, ἀνοίγοντες τὴν θύραν εἶχαν ἀφήσει ἑλευθέραν τὴν ἐξοδον εἰς βρῦμα ψυχροῦ ἀέρος, ὅστις προσέβαλε μέχρι κοκκίλων τὸν βιγνήλον ἐπίσκοπον.

Μετὰ δεκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Παστελωτ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου, ὅστις ἐκθαμβὸς πατήρηι τὸ γαλήσιον τοῦ νεαίου.

ὦ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτοῦ ὁ ἐπίσκοπος· ὁ πονηρὸς! δὲν εἶναι τόσον ἀπειρος ὅσον ἐγὼ ἐνόμιζον, καὶ ἐγὼ βλέπω ἀρετικὴν εὐστάθειαν. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὀλίγον δύσκολον, μολαταῦτα ἄς ἴδωμεν.

Καλὴ ἡμέρα, Κύρ Παστελωτ, εἶπεν εὐφροσύνως ὁ ἐπίσκοπος, εὐλογῶν τὸν ἐνώπιόν του γονυπετῆ νεονίαν, καὶ διατάττειν αὐτῷ νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ καθῆσθαι πλησίον του. Εἰπέ μου, παιδί μου, τί κάμνει ἡ ἀξιότιμος καὶ ἀγαθὴ μητέρα σου, καὶ ἡ χαριεσσα καὶ ὠραία ἀδελφῆ σου.

— Μὲ τὴν εὐχὴν σας, Πανιερώτατε, εἶναι πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος.

— Σύζυγος μόνον σὲ λείπει, τέκνον μου, καὶ εἶσαι ὁ εὐτυχέστατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐὰν τοῦτο γενῆ, δὲν ἔχεις βεβαίως τί πλέον νὰ ἐπιθυμήσῃς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Πολλὰ ὀρθῶς λαλεῖτε, Πανιερώτατε!

— Καὶ διατί λοιπὸν δὲν νυμφεύσαι;

— Διότι εἶμαι ἀκόμη πολὺ νέος, καὶ ὁ καιρὸς μου δὲν παρήλθε, Πανιερώτατε! Ἐκτός τούτου δὲν εἶναι πρᾶγμα εὐκολὸν ὁ γάμος.

— Καὶ πῶς; εἶπαι νέος εὐειδὴς καὶ κομψὸς, πρὸς δὲ, εἰς ὄλην τὴν πόλιν τῆς Soissons δὲν ὑπάρχει ἔμπορικὸν κατάστημα καλῆτερον καὶ περιφημότερον τοῦ ἐρυθροῦ δένδρου, καὶ γνωρίζω ὅτι ἔχεις ἐπίσης καὶ τέσσαρας καλὰς οἰκίας! Μὰ τὴν Προστάτιδα τῆς πόλεως, ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ γυναῖκα ἡ εὐγενὴς κυρία ἧτις νὰ μὴ νομισθῆ εὐτυχὴς λαμβάνουσα σε διὰ σύζυγον. Ἡμπορεῖς νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρα ἐκείνης ἧτις σοὶ ἀρέσκει, καὶ ἐσο βέβαιος ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκπράξῃς τὴν κλίσιν σου, θελεῖς ἔχεις μνηστήν.

— Πανιερώτατε, ὡς εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ καλοκάγαθειαν σας! Ποῖαι εἶναι αἱ διαταγαὶ τῆς Πανιερότητός σας, διὰ τὰς ὁποίας μ' ἐκράξατε;

— Κύτταξε ἐκεῖ τὸν πονηρὸν! ὑπετραύλισεν ὁ ἐπίσκοπος· τὴν ἀπάθειάν του ἤθελε ζηλεύσει καὶ ὁ κατακτητικώτερος ἱππότης τῆς αὐλῆς Ἐρρίκου τοῦ Β'. Ἐλα τώρα, μὴ προσποιεῖται· γνωρίζω ὅλα τὰ διατρέξαντα! Σὲ εἶδαν ὅταν μετήλλαξες· χειρονομίας καὶ βλέμματα ἐρωτικά μὲ μίαν ὠραϊάν νιάν, ἡ ὁποία, μὰ τὸν Θεόν! εἶναι ἀξία τῆς ἐκλογῆς σου.